HANOI ROCKS

Sankareiden varhaisia vaiheita käsitellään tarkemmin Helsingin punk / uusi aalto -sukupuussa. Tämä sukupuu alkaa aivan Hanoita edeltävistä bändeistä ja kattaa kummatkin toimintajaksot (1979–1985 ja 2001–2009) sekä miesten seikkailut siinä välissä. Mukana myös rajoitetusti "sivuhenkilöiden" vaiheita Hanoi-touhujen liepeillä.

Briard perustettiin loppuvuodesta 1976. Yhtyeen nimi oli aluksi Philadelphia Motherfuckers. Nimi muutettiin myöhemmin Briardiksi Malmin koiran rodun mukaan. Bändillä meni melko kauan, että se oppi soittamaan ja sai riittävästi materiaalia aikaiseksi keikkaa varten. Ensimmäisen keikan Pete Malmi sai puhuttua Linnanmäen päätöskonserttiin alkusyksylle 1977. Pete oli myös onnistunut houkuttelemaan paikalle Finnlevyn omistajan pojan, eli Finndiscin Robinin. Robin piti kuulemastaan ja keikan jälkeen sovittiin singlen (*I Really Hate Ya*) tekemisestä. Antti "Andy" Hulkko oli mukana alusta kolmanteen singleen (*Chirpy chirpy cheep cheep*) asti, jolloin siirtyi Pellen Oy:hyn. Tilalle tulivat Luumu Kaikkonen sekä Nasty, ja Briard äänitti viimeisen singlensä *Rockin' on the Beach*, jonka jälkeen yhtye hajosi.

The Nymphomaniacs (1979)

Jesper "Gyp Casino" Sporre (rummut) · Andy McCoy (kitara) · Mike Monroe (laulu) · Carl-Michael Herrlöfsson (kitara)

Matti Fagerholm, tuleva Mike Monroe, perusti ensimmäisen yhtyeensä Hooplen yhdeksänvuotiaana 1971 veljensä ja serkkunsa kanssa. Hänen seuraava yhtyeensä oli Black Sabbath -vaikutteinen Black Magic, jonka jälkeen hän soitti Madness-yhtyeessä 1976–1979. Fagerholm, Hulkko ja Jesu Hämäläinen soittivat yhdessä lyhtyikäisessä Bolin yhtyeessä. Vuonna 1979 Fagerholm, Hulkko ja Jesper Sporre perustivat Tukholmassa uuden yhtyeen The Nymphomaniacs, joka ei kuitenkaan levyttänyt eikä esiintynyt. Silti yhtye lasketaan "esi-Hanoi Rocksiksi".

Briard #3 (1979)

Pete "Räkä" Malmi (laulu) · Tapio "T.B. Widow" Kakko (basso) · Seppo "Sidi" Vainio (rummut) · Andy McCoy (kitara, laulu)

Hanoi Rocks perustettiin lokakuussa 1979 Herttoniemen vanhalla ruotsalaisella kansakoululla Pelle Miljoona & 1980 -yhtyeen *Viimeinen syksy* -albumin julkaisutilaisuudessa. Tässä tilaisuudessa punkyhtye Briardin 17-vuotias kitaristi Antti Hulkko esitteli ikätoverilleen Matti "Makke" Fagerholmille Pelle Miljoonan yhtyeestä huumeidenkäytön takia erotetun kitaristin Stefan "Stefu" Piesnackin.

Pelle Miljoona & 1980 #2 (1979)

Stefan Piesnack (kitara) · Pelle Miljoona (laulu) · Rubberduck Jones (kitara) · Tumppi Varonen (rummut) · Ari Taskinen (basso)

Helsinkiin muutettuaan Pelle tutustui ARI Taskiseen ja Tumppi Varoseen ja perusti heidän kanssaan Pelle Miljoona & 1978:N. Ajatus oli, että nimi vaihtuisi joka vuosi, mutta vuonna 1979 hypättiin suoraan versioon Pelle Miljoona & 1980. Ensimmäisellä kokoonpanolla tehtiin singlet *Pelkistettyä todellisuutta* ja *Mulla menee lujaa* sekä LP *Pelko ja viha*; kaikki vuonna 1979. Kesällä 1979 kokoonpanoa laajennettiin toisella kitaristilla, kun mukaan tuli Piesnack. Vuonna 1979 julkaistiin normisingle *Lanka palaa*, jukeboxsingle *Tahdon rakastella sinua* ja studio-LP *Viimeinen syksy*. Vuoden 1980 alussa tuli livelevy *Näyttämökuvia*. *Näyttämökuvia* äänitettiin Tavastialle 12.12.1979. Piesnack erotettiin yhtyeestä huumeiden käytön takia ja uusi kokoonpano otti nimen Pelle Miljoona Oy.

Warheads #1 (1979)

Pelle Almgren (laulu) · Stellan Hemringe (kitara) · Björne Fröberg (basso) · Richard Lindberg (rummut)

Warheads oli Ruotsin varhaisia punkbändejä. Se teki ensimmäisellä kokoonpanollaan yhden EP:n *Dagen är natt* (1979) ja sai biisejä useammallekin kokoelmalle. Bändin miehistö teki jatkossa pitkää ja osin näkyvää uraa: Björne Fröberg The Nomadsissa, Pelle Almgren Easy Actionissa ja Gyp Casino Hanoi Rocksissa.

Briard #4 (1979)

Pete "Räkä" Malmi (laulu) · Ilkka Hulkko (basso) · Seppo "Sidi" Vainio (rummut) · Jan "Nasse" Stenfors (kitara)

Fagerholm päätti perustaa yhtyeen Piesnackin ja Andyn koulukaverin Jan "Nasse" Stenforsin kanssa. Basistiksi otettiin Nedo Soininen ja rumpaliksi Peki Sirola. Eka keikka oli 4.6.1980 Tavastialla Widowsin lämppärinä. Seuraavaksi yhtye esiintyi Ämyrockissa. Miettinen teki yhtyeestä ensimmäisen haastattelun Uusi Laulu –lehteen. Andy McCoy eli Antti Hulkko ei siis kuulunut Hanoi Rocksin alkuperäiskokoonpanoon vaan oli yhtyeen alkuvaiheessa vain sen voimakas taustavaikuttaja.

Pelle Miljoona OY #1 (1979-1980)

Sam Yaffa (basso, laulu) · Andy McCoy (kitara, laulu) · Ari Taskinen (kitara, koskettimet) · Tumppi Varonen (laulu, rummut) · Pelle Miljoona (laulu, rummut)

Pelle Miljoona Oy:n ensimmäinen kokoonpano on se tunnetuin, koska se levytti suomirockin kulmakivi-LP:n *Moottoritie on kuuma*. Tyyliltään bändin soundi on erilainen, koska tässä kokoonpanossa Ari Taskinen oli siirtynyt kosketinsoittimiin. LP:n lisäksi kokoonpano julkaisi kaksi singleä, *Olen kaunis* ja jukeboxeihin tehdyn *Moottoritie on kuuma*. LP:n ilmestymisen jälkeen yhtyeen piti lähteä isolle kiertueelle syksyllä 1980, mutta Andy McCoy ja Sam Yaffa erosivat yhtyeestä juuri ennen kiertueen alkua liittyäkseen Hanoi Rocksiin ja muuttivat Tukholmaan.

Warheads #2 (1979-1981)

Pelle Almgren (laulu) · Stellan Hemringe (kitara) · Björne Fröberg (basso) · Jesper "Gyp Casino" Sporre (rummut)

Easy Action

Nomads

Hanoi Rocks #1 (10/1979-7/1980)

Mike Monroe (laulu, saksofoni) · Jan "Nasse" Stenfors (kitara) · Nedo Soininen (basso) · Pekka "Peki" Sirola (rummut) · Stefan "Stefu" Piesnack (kitara)

Käsitykset Hanoin musiikillisesta suunnasta riitautuivat ja Fagerholm ja Stenfors erosivat bändistä. Musiikkiuralle tosissaan halunnut Fagerholm ei halunnut tuhlata aikaa huvikseen soittavan yhtyeen kanssa. Hanoi Rocks teki ilman heitä keikan Ruisrockin päätösbileissä Turun TVO:lla. Sen jälkeen yhtye hajosi lopullisesti, kun Helsingin rikospoliisin huumeryhmä pidätti Piesnackin ja tämä joutui kuukaudeksi tutkintavankeuteen.

The Dark (1984)

Phil Langham (laulu) · Andy Riff (kitara) · Charlie Casey (basso) · Razzle (rummut)

The Dark perustettiin 1978. Ekan singlensä *My Friends* se teki 1978. Yhtye keikkaili ahkerasti ja sai kulttinimeä varsinkin Lontoossa. Sinkkuja tuli pikku nippu, ja debyytti-LP *Chemical Warfare* ilmestyi 1982. Kokoonpanossa oli vaihtelua, ja 1982 rumpuihin tuli Nicholas "Razzle" Dingley. Hän näki yhtyeen loppuvaiheet ja soitti livelevy *The Living Endillä*, joka taltioitiin The Darkin viimeisellä virallisella keikalla. Razzle oli Hanoi Rocks -fani, ja Darkin hajottu hän änkesi itsensä yhtyeeseen.

Hanoi Rocks #2 (8/1980)

Stefan "Stefu" Piesnack (kitara) · Nedo Soininen (basso) · Pekka "Peki" Sirola (rummut)

Syyskuussa 1980 McCoy erosi Pelle Miljoona Oy:stä ja perusti yhdessä Jan Stenforsin (alias Nasty Suicide), Sami Takamäken (alias Sam Yaffa) ja Mike Monroen kanssa uuden Hanoi Rocksin. He varastivat Stenforsille Piesnackin vahvistimen ja muuttivat Tukholmaan. Siellä rumpaliksi löytyi Andyn vanha tuttu Gyp Casino. Syksyllä manageri Seppo Vesterinen alkoi luotsata yhtyettä. Marraskuussa yhtye teki diilin Johanna Recordsin kanssa, ja jo samassa kuussa ilmestyi ensisingle *I Want You*, jonka piti alun perin ilmestyä McCoyn soololevynä. Joulukuussa 1980 alkoi 102 esiintymistä käsittänyt Suomen kiertue. Helmikuussa ilmestyi single *Tragedy* ja ensimmäinen albumi *Bangkok Shocks, Saigon Shakes, Hanoi Rocks*. Levy nousi Suomen albumilistalla viidenneksi.
Lokakuussa 1981 yhtye siirtyi Lontooseen. marraskuussa siellä äänitettiin *Oriental Beat* -albumi, ja 21. päivänä yhtye esiintyi ensi kerran legendaarisella The Marquee Clubilla. Suomeen palattiin, kun single *Desperados* julkaistiin, ja joulukuussa tuli vielä single *Dead By X-Mas*. *Oriental Beat* ilmestyi tammikuussa 1982 ja nousi listoille Suomessa ja Ruotsissa. Kesäkuussa 1982 yhtye siirsi kotipaikkansa Lontooseen. Casinolla alkoi olla asenneongelmia, jotka kärjistyivät siihen, että hän hyökkäsi 25. kesäkuuta Sundance Summer festivalilla McCoyn kimppuun kesken keikan. Casino erotetaan yhtyeestä.

Hanoi Rocks #3 (9/1980-7/1982)

Mike Monroe (laulu, saksofoni) · Andy McCoy (kitara) · Nasty Suicide (kitara) · Sam Yaffa (basso) · Gyp Casino (rummut)

Andyn ja Samin lähdetty haalittiin viikossa tilalle OY:n Stefan sekä TB Widow ja kiertue saatiin hoidettua. Kokoonpano toimi syksystä 1980 kesään 1981, mutta äänitti vain yhden EP :n *Varjo seuraa onneain*, joka ilmestyi maxisinkkuna ja tuplaseiskatuumaisena.

Elokuussa julkaistiin kolmas albumi *Self Destruction Blues*, joka on single- ja demobiisi kokoelma. Vaikka levyn kaikilla biiseillä soitti rumpuja vielä Gyp Casino, niin levynkannessa oli Razzle. Singlelohkaisu *Love's An Injection* nousi Suomen singlelistan ykköseksi. Loppuvuonna 1982 Hanoi Rocks esiintyi The Marquee Clubilla neljästi. Tammikuussa 1983 alkoi Aasian kiertue. Sen jälkeen tehtiin neljäs albumi *Back to Mystery City*, joka nousi Britanniassa listalla 87. sijalle. Tähän asti levyt oli julkaistu Seppo Vesterisen ja Richard Bishopin Lick Records -levymerkillä ja Suomessa Johannalla, nyt tehtiin mittava levytyssopimus CBS:n kanssa. 19.–20.12.1983 äänitettiin The Marquee Clubin keikat, joista tehtiin livelevy ja video *All Those Wasted Years*. Tammikuussa 1984 yhtye aloitti uuden albuminsa nauhoitukset. Kesäkuussa julkaistiin useampi single pohjustamaan albumin julkaisua. Heinäkuun Englannin-kiertueen jälkeen elokuussa *Two Steps from the Move* -albumi julkaistiin Suomessa. Marraskuuhun mennessä uusi albumi oli myynyt maailmanlaajuisesti 200 000 kappaletta; suurimmat osuudet olivat Amerikassa 60 000, Britanniassa 50 000 ja Suomessa 20 000 kappaletta. Marras–joulukuussa oli Amerikan-kiertue, jonka tarkoitus oli breikata yhtye Yhdysvalloissa. 8.12.1984 Hanoi Rocks meni bilettämään Mötley Crüen kanssa. Kun viinat loppuivat, Mötley Crüen Vince Neil lähti Razzle kanssa hakemaan lisää. Paluumatkalla Neil törmäsi kahteen muuhun autoon. Neilin vieressä istunut Razzle vietiin sairaalaan, jossa hänet julistettiin kuolleeksi kello 19:12.

Hanoi Rocks #4 (8/1982-12/1984)

Andy McCoy (kitara) · Mike Monroe (laulu, saksofoni) · Nasty Suicide (kitara) · Sam Yaffa (basso) · Razzle (rummut)

Pelle Miljoona OY #2 (1980-1981)

Pelle Miljoona (laulu, rummut) · Stefan Piesnack (kitara) · Ari Taskinen (kitara, koskettimet) · Tumppi Varonen (laulu, rummut) · T.B. Widow (basso)

Gyp Casino perusti Road Ratsin läpsuudenystävänsä Conny Blomqvistin (myöhemmin Conny Bloom) kanssa. Yhtye panosti alusta asti Suomen-markkinoille ja keikkaili täällä ahkerasti. Vuonna 1984 yhtye julkaisi myös kaksi singleä (*Satisfaction In Jeans* ja *Smokin` In the Boys Room*) suomalaiselle Beta levy-yhtiölle. Road Ratsin oli tarkoitus tehdä LP, mutta yhtye hajosi ennen sen äänittämistä.

Road Rats (1983)

Conny "Bloom" Blomqvist (kitara, laulu) · Gyp Casino (rummut) · Andy Christell (basso)

London Cowboys (1982-1983)

Terry Chimes (rummut) · Steve Dior (laulu, kitara) · Barry Jones (kitara, laulu) · Rikki Sylvan (syntsa) · Tony James (basso)

Vibrators

Knox

Road Rats (1983-1984)

Conny "Bloom" Blomqvist (kitara, laulu) · Danne Lagerstedt (basso) · Gyp Casino (rummut)

Sam Yaffa perusti Pelle Almgrenin kanssa Chain Gangin. Vuonna 1986 se teki 12-tuumaisen maxi-EP:n, joka ilmestyi nimellä Sam Yaffa & Pelle Almgren. Vuoden lopulla oli vielä yhtye Pelle Almgren/Sami Yaffa & The Babysharks, jossa soittivat myös Conny Blomqvist, Danne Lagerstedt ja Jone Takamäki. Yhtye hajosi alkuvuodesta 1987, kun Yaffa alkoi soittaa Johnny Thundersin kiertuebändissä.

Briard teki lyhyen reunionin vuonna 1983, Tällöin äänitettiin alkuperäisellä kokoonpanolla *Miss World* pitkäsoitto. Toinen comeback tehtiin vuonna 1996, jolloin syntyi levy Andy McCoy & Pete Malmi: *Briard.*

Briard #5 (1983)

Pete "Räkä" Malmi (laulu) · Andy McCoy (kitara, laulu) · Ilkka Hulkko (basso) · Seppo "Sidi" Vainio (rummut)

René Berg (oik. Ian Alistair Bruce) oli soittanut jo useammassa kokoon-panossa ennen Idle Flowersia. Se hän perusti palattuaan Hollannista syyskuussa 1981. Idle Flowers soitti Hanoi Rocksin lämppärinä 20.1.1983 Klub Footissa. Tästä alkoi ystävyys ja René vieraili pari kertaa Hanoin keikoilla encoreissa. Yhtye teki useita demoja ja sen piti tehdä LP *The Leather, The Loneliness And Your Dark Eyes*, mutta se jäi tekemättä. Ainoa julkaisu oli single *All I Want Is You* (1984).

Idle Flowers (1981-1984)

Froze (basso) · Smash (rummut) · René Berg (laulu,kitara)

Hanoi Rocks #5 (1/1985)

Sam Yaffa (basso) · Mike Monroe (laulu, saksofoni) · Andy McCoy (kitara) · Nasty Suicide (kitara) · Terry Chimes (rummut)

London Cowboys on hämmästyttävä yhtye. Sen voimahahmot olivat Steve Dior (laulu, kitara) ja Barry Jones (kitara). Bändin miehitys Vaihtui jatkuvasti ja siinä kävi soittamassa useita todella kovia nimiä, kuten Glen Matlock (Sex Pistols), Tony James (Generation X) ja Jerry Nolan (New York Dolls), jne. Viiden vuoden aikana bändissä soitti 18 muusikkoa. Mukana oli myös ex-Clash Terry Chimes, joka soitti myös yhtyeen ensimmäisellä LP:llä *Animal Pleasure* (1982).

Fallen Angels (1984)

Knox (laulu, kitara) · Nasty Suicide (kitara) · Sam Yaffa (basso) · Razzle (rummut)

Fallen Angels oli Vibratorsin laulajan Knoxin (oik. Ian Carnochan) projekti, jossa näppinsä pelissä oli myös manageri Richard Bishopilla. Bishop oli niin Knoxin kuin Hanoi Rocksinkin manageri. Yhtye teki pari singleä (*Inner Planet Love* ja *Amphetamine Blue*), sekä yhtyeen nimeä kantaneen albumin vuonna 1984. Yhtye ei esiintynyt kertaakaan livenä. Knox jatkoi projektia uusilla miehityksillä ja teki nipun keikkoja sekä kaksi albumia. Andy ja Nasty vierailivat *In Loving Memory* -albumilla (1986) ja Nasty vielä *Wheel Of Fortunella* (1988).

Sam Yaffa & Pelle Almgren (1986)

Pelle Almgren (laulu, piano) · Conny "Bloom" Blomqvist (kitara) · Jone Takamäki (saksofoni) · Sam Yaffa (basso) · David Zanoni (rummut) · Adam Seipel (kitara)

Razzlen kuoleman jälkeen Hanoi Rocks perui kaikki keikat lukuun ottamatta suurta tv-esiintymistä tammikuun alussa. YK:n julistaman "Nuorten vuoden 1985" aloitti Eurovision Europe a-Go-Go, jolla oli 500 miljoonaa katsojaa. Hanoi Rocksin osuus kuvattiin Helsingin Kulttuuritalolla, jossa se soitti 3.–4. Tammikuuta 1985. Tätä varten palkattiin sessiorumpaliksi Terry Chimes, joka oli clashin alkuperäinen rumpali. Kun Sam Yaffa saapui Helsinkiin pari päivää ennen tv-esiintymistä, hän ilmoitti eroavansa yhtyeestä keikan jälkeen.

Yaffan lähdön jälkeen basistiksi valittiin englantilainen René Berg, ja Chimesin pesti vakinaistettiin. Studiossa ilmeni kuitenkin pian ongelmia, kun Berg halusi ottaa johtajuutta bändissä. Sovittu Puolan-kiertue päätettiin kuitenkin tehdä. Lontooseen palattuaan yhtye antoi potkut Bergille ja ehti ilmoittaa, että uusi basisti olisi Timo Kaltio. Ennen ensimmäistäkään keikkaa Michael Monroe kuitenkin jätti yhtyeen, ja Hanoi Rocks hajosi. Yksi puolan-keikoista julkaistiin myöhemmin samana vuonna livelevynä *Rock & Roll Divorce* (1985) ilman kaikkien yhtyeen jäsenten suostumusta.

Rolene (1985-1986)

Gyp Casino (laulu, kitara) · Conny "Bloom" Blomqvist (kitara, laulu) · Anders Bentell (rummut) · Andy Christell (basso)

Hanoi Rocks #9

katso oikealle alas

Jetboy (1987–1990)

Mickey Finn (laulu) · Fernie Rod (kitara) · Billy Rowe (kitara) · Ron Tostenson (rummut) · Sam Yaffa (basso)

Yaffa asui Tukholmassa, kun häntä pyydettiin liittymään 1987 sanfranciscolaiseen Jetboy-yhtyeeseen. Yaffa oli mukana yhtyeen kahdella ensimmäisellä albumilla *Feel The Shake* (1988) ja *Damned Nation* (1990). Yhtye kiersi ympäri Yhdysvaltoja (mm. Cheap Trickin lämmittely-yhtyeenä) ja käväisi myös Japanissa. Yaffa soitti myös Johnny Thundersin basistina vuonna 1988.

Hanoi Rocks #6 (1/1985-6/1985)

Mike Monroe (laulu, saksofoni) · Andy McCoy (kitara) · Nasty Suicide (kitara) · René Berg (basso) · Terry Chimes (rummut)

Toto Coelo

Anita Chellemah

Problems?

Timo Kaltio

Shooting Gallery #2

katso keskelle

Kun Gyp Casino pyysi Ratsin alkuperäisen basistin takaisin ja siirtyi itse rummuista kitaraan ja lauluun, syntyi Rolene. Yhtye tähtäsi nyt Ruotsin markkinoilla, mutta levy-yhtiö oli Suomalainen Pyramid. Tehtyään kaksi singleä vuonna 1985 (*Rollin` With Rolene* ja *Wouldn`t You Like To Know Me*) sekä *Rollin` With Rolene* -LP:n (1986), Yhtye hajosi kehnon levymyynnin vuoksi.

Ýaffa liittyi Smackiin aivan tämän viimeisinä hetkinä huhtikuuaa 1990, jolloin yhtye äänitti viimeisen singlensä *Can You Dig It*.

The Lords Of The New Church

Dave Tregunna

Smack #10 (1990)

Sam Yaffa (basso) · Claude (laulu) · Mancuhria (kitara) · Repa (rummut) · Rane (kitara)

The Mike Monroe soolo #1 (1985-1990)

Mike Monroe (laulu, saksofoni)

Ensimmäisen soolorupeaman aikana Michael Monroe teki kaksi albumia: *Nights Are So Long* (1987) ja *Not Fakin' It* (1989). Levyt tehtiin sessiomuusikoiden voimin. Mukana oli varsin nimekästäkin porukkaa, esim. ensimmäisellä levyllä pianossa Ian Hunter. Kiertueita varten oli eri kokoonpanot.

Cherry Bombz #1 (7/1985-12/1985)

Anita Chellemah (laulu) · Andy McCoy (kitara) · Nasty Suicide (kitara) · Terry Chimes (rummut) · Timo Kaltio (basso)

Hanoi Rocksin hajottua jäljelle jäänyt miehistö otti laulajaksi Anita Chellamahin ja tyyliksi tuli puhtaampi glamrock. Vuonna 1985 ilmestyi viiden biisin 12"-EP, joka kantoi yhtyeen nimeä. Kakkoskoonpanolla tehtiin single ja maxi *House Of Ecstasy* sekä live-LP:n *Coming Down Slow*. Lisäksi vuonna 1986 syntyivät vielä keikkavideo *Hot Girls In Love* eli *Live from London* sekä kokoelmakasetti *100 Degrees In The Shade.* Yhtye ehti kiertää Yhdysvalloissakin, mutta hajosi syksyllä 1986, kun McCoy antoi Chellamahille potkut.

Jerusalem Slim oli lyhytaikainen aikainen kokoonpano. Se ehti tehdä vain omaa nimeään kantaneen albumin, joka julkaistiin Japanissa ja Euroopassa. Yhtye hajosi ennen levyn ilmestymistä, kun kitaristi Steve Stevens ja Michael Monroe ajautuivat musiikillisiin erimielisyyksiin.

Syksyllä 1985 Andy ja Nasty kiertelivät Suomessa akustisilla keikoilla. Tällöin syntyi idea tehdä levy kappaleista, jotka olivat olleet liian popahtavia Hanoi Rocksille. Duon aikana ja albumilla Suicide käytti taiteilija-nimenään Nasty Superstar. *Silver Missiles And Nightingales* -albumi ilmestyi 1986.

Cherry Bombz #2 (1986)

Dave Tregunna (basso) · Andy McCoy (kitara) · Nasty Suicide (kitara) · Anita Chellemah (laulu) · Terry Chimes (rummut)

Sam Yaffa & Pelle Almgren

katso vasemmalle

Jerusalem Slim (1991-1992)

Mike Monroe (laulu, saksofoni) · Steve Stevens (kitara, basso) · Sam Yaffa (basso) · Ian McLagan (piano) · Greg Ellis (rummut)

The Suicide Twins (1985-1986)

Andy McCoy (kitara, laulu) · Nasty Suicide (kitara, laulu)

GangBangBand (1987)

Nasty Suicide (kitara) · René Berg (basso) · Buttz (laulu) · Bernie Tormé (kitara) · Smash (rummut) · Dumpy Dunnell (laulu) · Spike (laulu)

Nasty Suicide perusti GangBangBandin Bergin kanssa. Yhtye julkaisi vain yhden 12":n EP:n Gang Bang. Suicide riitautui yhtyeensä kanssa ja poistatti nimensä kannesta. Tätä päätöstä hän katui, mutta ei saanut nimeään enää takaisin kun kannet oli jo painettu.

Andy McCoy soolo #1 (1988)

Andy McCoy (kitara, laulu)

Ennen Demolition 23:a Monroella ja Yaffalla oli bändi Michael Monroe & Friends, jossa soittivat Rat Scabies (ex- Damned) ja Little Steven. Kun sen kokoonpano vaihtui, syntyi Demolition 23. Vuonna 1994 Demolition 23 teki ainoaksi jääneen, nimettömän albuminsa. Sitä piti promotoida Euroopan ja Japanin kiertueilla, mutta Hening ei passiongelmien takia päässyt kiertueille ja hänen tilalleen otettiin Nasty Suicide. Yhtye hajosi vuonna 1995, kun Nasty Suicide erosi yhtyeestä kesken Euroopan ja Britannian kiertueen.

Suicide Twinsin hajoamisen jälkeen Andy oli kehnossa kunnossa ja jäi asumaan Suomeen. Ensimmäisen soololevynsä, *Too Much Ain't Enough*, hän sai tehtyä vuonna 1988, mutta levy ei myynyt kovinkaan hyvin. Albumin ilmestymisen jälkeen Andy muutti Lontooseen. Sex Pistolsin Steve Jonesin piti soittaa Iggy Popin Instinct-kiertueella, mutta kun hän ei päässyt niin hän suositteli Andyä. Andy on kuultavissa tämän kiertueen livelevyillä.

Soho Vultures

René Berg soolo (1992)

René Berg (kitara, laulu)

René Berg soitti GangBangBand jälkeen hetken aikaa Nastyn kanssa Soho Vulturess, joka teki vain yhden kuuden biisin demon. Tämän jälkeen hän aloitti soolouran ja teki vuonna 1992 albumin *The Leather, The Loneliness And Your Dark Eyes*, jolla soittavat Paul Gray (basso), Rat Scabies (rummut) ja Bernie Torme (kitara). Berg kuoli Berg 28.7.2003

Demolition 23. #1 (1993-1994)

Mike Monroe (laulu, huuliharppu) · Jay Hening (kitara) · Sam Yaffa (basso) · Jimmy Clark (rummut)

Shooting Gallery #1 (1990-1992)

Billy G. Bang (laulu) · Andy McCoy (kitara) · Dave Tregunna (basso) · Paul Garisto (rummut)

Sopimusvelvoitteet täyttääkseen Andyn piti koota yhtye. Shooting Gallery saatiin kasaan melkoisten vaikeuksien jälkeen. Yhtye aloitti komeasti Kissin vuoden 1990 Yhdysvaltain-klubikiertueen lämppärinä. Ainoan albuminsa, yhtyeen nimeä kantaneen LP:n bändi teki vuonna 1992. Levyn ilmestymisen jälkeen lähdettiin keikoille, joille toiseen kitaraan tuli Jo Almeida (ex- Dogs D'Amour). Pian Shooting Gallery hajosi, Almeida lähti omille teilleen, ja Billy G Bang, Tregunna ja Garisto perustivat Slumlords-yhteyen. McCoy muutti Suomeen ja kokosi täällä vuonna 1994 uuden Shooting Galleryn. Se teki pienen kiertueen, joka meni huonosti McCoyn liiallisen alkoholinkäytön takia.

Kolme Cowboyta

Timpa Laine

Flying Butchers

Stevie Klasson

Popeda

Costello Hautamäki

Snakegod

Lacu Lahtinen

Demolition 23:n jälkeen Nasty lähti opiskelemaan. Opintojen alkuvaiheessa vuonna 1996 hän teki soololevyn *Vinegar Blood* oikealla nimellään Jan Stenfors.

Shooting Gallery #2 (1994)

Esa Palosaari (laulu) · Andy McCoy (kitara) · Dan Lagerstedt (basso) · Gyp Casino (rummut)

Demolition 23. #2 (1994-1995)

Jimmy Clark (rummut) · Sam Yaffa (basso) · Mike Monroe (laulu, huuliharppu) · Nasty Suicide (kitara)

2001 Monroe ja McCoy esiintyivät Ruisrockissa nimellä Hanoi Rocks Revisited. Muu bändi oli Mickey Crane (kitara), Timpa Laine (basso) ja Lacu (rummut). Vastaanotto oli hyvä ja uusi Hanoi Rocks laitettiin kasaan. Verrattuna revisited-yhteyeseen kokoonpanon ainoa muutos oli se, että Canen tilalla toista kitaraa soitti Costello. Vuonna 2002 julkaistiin uusi Hanoi albumi Twelve Shots on the Rocks. Koska Costello soitti Hanoin lisäksi Popedassa, kitaristin aika kävi vähiin. Hänet korvattiin Klassonilla. Hänkin osoittautui vääräksi valinnaksi ja tilalle otettiin vanha tuttu Conny Bloom. Vuonna 2005 ilmestyi albumi Another Hostile Takeover, joka nousi Suomen albumilistan viidenneksi ja Japanin albumilistan sijalle 13. Albumin valmistuttua bändiin oli liittynyt basistiksi ruotsalainen Andy A.C. Christell. Seuraavan albumin Street Poetryn (2007) pilottisingle Fashion nousi suoraan Suomen virallisen singlelistan ykköseksi. Street Poetry oli paluu perinteisen rockiin kokeilevan kakkosalbumin jälkeen. Hanoi Rocks juhli uutta albumiaan levynjulkaisukeikoilla Tavastialla 14.–15. syyskuuta. Näiden jälkeen yhtye suuntasi Japanin kiertueelle.
Vuonna 2008 Lacu erosi yhtyeestä ja liittyi Popedaan. Eron jälkeen tehtiin akustisia keikkoja joilla rumpuja soitti yhtyeen rumputeknikko. Kun uusi rumpali, ruotsalainen Jolle Atlagic löytyi, tehtiin kesän festivaalikeikat. Lokakuussa 2008 yhtye ilmoitti lopettavansa keväällä 2009. Marraskuussa 2008 Hanoi Rocks teki pienen kiertueen Britanniassa, jota seurasi japanin-kiertue vuoden 2009 alussa. Vihonviimeiset kahdeksan keikkaa soitettiin kuudessa päivässä Tavastialla. Viimeiseltä keikalta julkaistiin Buried Alive -video.

Hanoi Rocks #7 (2001-2003)

Mike Monroe (laulu) · Andy McCoy (kitara) · Timpa Laine (basso) · Lacu Lahtinen (rummut) · Costello Hautamäki (kitara)

Mad Juana #1 (1996-)

Karmen Guy (laulu) · Harri Kupiainen (kitara, laulu) · Johnny Tirado (kitara) · Maukka Palmio (rummut) · Sam Yaffa (basso)

Mad Juana oli eläväinen kokoonpano, jonka pysyvät jäsenet olivat Yaffa ja Karmen Guy. Muut muusikot löytyvät tilanteen mukaan tuttavapiireistä. Listattu kokoonpano on Mad Juanan ensimmäinen. Yhtye on tehnyt albumit *Skin Of My Teeth* (1997*), Acoustic Voodoo* (2005) ja *Bruja On The Corner* (2008).

Jan Stenfors soolo (1996)

Nasty Suicide (kitara, laulu)

Andy McCoy soolo #2 (1995)

Andy McCoy (kitara, laulu)

Cheap And Nasty (1990–1994)

Nasty Suicide (kitara) · Alvin Gibbs (basso) · Timo Kaltio (kitara) · Les Riggs (rummut)

Lyhytikäiseksi jääneen Soho Vulturesin jälkeen Nasty kokosi Cheap and Nastyn ensin Kaliforniassa, mutta joutui työluvan puuttumisen takia muuttamaan Lontooseen, jossa yhtye sai lopullisen muotonsa. bändi teki kaksi albumia, *Beautiful Disaster* (1991) ja *Cool Talk Injection* (1994), sekä kiersi ahkeraan Euroopassa ja Japanissa.

Shooting Gallery -katastrofin jälkeen Andy ryhdistäytyi ja teki vuonna 1995 toisen sooloalbumin *Building On Tradition*. Levy oli hyvä ja sen biisi *Strung Out* keräsi mittavan radiosoiton Suomessa.

Popeda

Hanoi Rocks #8 (2004)

Mike Monroe (laulu) · Andy McCoy (kitara) · Timpa Laine (basso) · Lacu Lahtinen (rummut) · Stevie Klasson (kitara)

Vasquez oli lyhytikäinen trio, jonka ainoaksi tuotokseksi jäi kahden biisin CD-single, joka nimettiin nokkelasti *Two Songs*. Sen jälkeen vuonna 2002 Yaffa soitti kaksi kiertuetta (Japani ja USA) Murphy's Law –yhtyeessä.

Demolition 23.:n hajottua Monroe muutti Suomeen ja jatkoi soolouraansa. Vuonna 1996 syntyi *Peace Of Mind* -albumi, jolle Monroe soitti itse kaikki muut soittimet paitsi rummut. Kiertueita varten koottiin aina eri kokoonpanot. Seuraava soololevy *Life Gets You Dirty* ilmestyi 1999. Tämän jälkeen alettiin laittamaan Hanoi Rocksia uudestaan kasaan, mutta vielä ilmestyi 2002 Japanin markkinoille tarkoitettu EP *Take Them and Break Them* ja 2003 viides sooloalbumi *Whatcha Want,* jotta Monroen levytyssopimus saatiin täytetyksi.

Demolition 23. #2

katso vasemmalle

Vasquez (2000)

Richard Bacchus (kitara, laulu) · Sam Yaffa (basso) · Eric Kuby (rummut)

The Mike Monroe soolo #2 (1996-2001)

Mike Monroe (laulu, saksofoni)

Hanoi Rocks #9 (2005–2008)

Mike Monroe (laulu) · Andy McCoy (kitara) · Conny Bloom (kitara) · Andy "A. C." Christell (basso) · Lacu Lahtinen (rummut)

Eric's Bluesband

Popeda

Briard (1996)

Pete "Räkä" Malmi (laulu) · Andy McCoy (kitara, laulu) · Angela Nicoletti (laulu) · Archie (basso) · Jussi (69) Jetson (rummut)

McCoy ja Pete Malmi päättivät perustaa Briardin uudelleen 20 vuoden jälkeen. Uusi Briard-albumikin tehtiin, mutta se julkaistiin nimellä Andy Mccoy & Pete Malmi: *Briard* (1996).

Joan Jett& The Blackhearts (2002-2004)

Joan Jett (kitara, laulu) · Doug Cangialosi (kitara) · Kenny Laguna (koskettimet) · Sam Yaffa (basso) · Thommy Price (rummut)

Ennen pestiä Blackheartsissa Yaffa ehti soittaa Blonde & Bluen täyspitkällä Mad As Hell, joka lopulta jäi laulaja Alison Gordy omakustanteeksi. Joan Jett and The Blackheartsisa Yaffa soitti lähinnä kiertueilla, mutta myös yhtyeen kymmenennellä studioalbumilla *Naked*, joka julkaistiin vain Japanissa.

Hanoi Rocks #9 (2008-2009)

Mike Monroe (laulu) · Andy McCoy (kitara) · Conny Bloom (kitara) · Andy "A. C." Christell (basso) · George Atlagic (rummut)

New York Dolls (2005-2010)

David Johansen (laulu) · Sylvain Sylvain (kitara) · Steve Conte (kitara) · Sam Yaffa (basso) · Brian Delaney (rummut) · Brian Koonin (koskettimet)

New York Dollsia uudelleen tulemista alettiin puuhaamaan alkuvuodesta 2004 elossa olevan kolmikon David Johansen, Sylvain Sylvain ja Arthur "Killer" Kane toimesta. Kane sairastui kuitenkin ärhäkkään leukemiaan ja kuoli 13.7.2004. Tämä laittoi suunnitelmat uusiksi ja uudeksi basistiksi valittiin Sam Yaffa. Yhtye äänitti uuden albumin *One Day It Will Please Us to Remember Even This* alkuvuodesta 2004 jase julkaistiin heinäkuussa, jolloin yhtye aloitti ensimmäisen kiertueen uudella kokoonpanolla. Yaffa soitti vielä kahdella seuraavalla Dolls levyllä: *Live At The Fillmore East* (2008) ja *'Cause I Sez So* (2009). Ollessaan New York Dollsissa Yaffa soitti myös Jesse Malin albumilla *Mercury Retrograde* (2008). New York Dolls soitti Yaffan aikana Suomessa kuusi kertaa, joista ensimmäinen järjestettiin 7. heinäkuuta 2006 Ruisrockissa Turussa ja viimeisin 1. elokuuta 2009 Ankkarockissa Vantaalla.

Pääasiallinen lähde: Wikipedia
Kiitokset: Ari Väntänen ja Jyrki Mäkelä

Copyright Jukka Junttila